

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **A. B.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem AK Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. května 2018, č. j. KUKHK-18679/DS/2018/Er,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 31. května 2018, č. j. KUKHK-18679/DS/2018/Er, a rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. března 2018, č. j. MUDK-ODP/29403-2018/zav 6209-2017, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 12. 3. 2018, č. j. MUDK-ODP/29403-2018/zav 6209-2017, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky AUDI A6, registrační značky 2SX 8200, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 22. 1. 2017 v 10:19 hod. na pozemní komunikaci náměstí T. G. Masaryka v obci Dvůr Králové nad Labem, okr. Trutnov, nerespektoval svislou dopravní značku č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ a zároveň svislou dopravní značku č. C 2e „Přikázaný směr jízdy přímo a vlevo“ a jízdou v protisměru ohrozil další účastníky silničního provozu. Svým jednáním tak řidič předmětného motorového vozidla porušil ustanovení § 4 písm. c zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Jednotlivé žalobní námitky soustředil do následujících bodů:
4. Žalobce předně namítl, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, platí, že: *„obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“* Musí být tedy alternativně splněna jedna ze dvou podmínek k tomu, aby mohlo být řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vůbec zahájeno. Podmínka b) však naplněna nebyla a ani nemohla - správní orgán žádné řízení o přestupku ani nezahajoval, nemohlo být tedy ani zastaveno. Pouze zdánlivě byla navíc splněna i podmínka a), jelikož správní orgán věc odložil usnesením, které pouze zaznamenal do správního spisu.
5. Odložil-li správní orgán věc přestupku, byl o tom povinen vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Žalobce se cítí být dotčen jednáním osoby podezřelé (řidiče vozidla), jelikož mu je dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Správní orgán tedy měl povinnost žalobce vyrozumět o tom, že věc přestupku odložil. Dle jeho názoru se tak jedná o vadu řízení. Konečně uzavřel, že přestupek nebyl odložen v souladu s právním předpisem a nelze tedy činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku

byla řádně odložena. Podle názoru žalobce je tak zřejmé, že jej uvedená vada krátila na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.

6. V další žalobní námitce namítl, že výrok správního rozhodnutí není srozumitelný, jelikož se z něj podává, že se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že se řidič dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Nejasnost výroku spatřuje zejména v tom, že je jako účastník označen právě žalobce a zároveň je výrokem rozhodnutí uznáván vinným ze dvou správních deliktů (pozn. přestupků). Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 k) zákona o silničním provozu je označován „řidič“. Z rozhodnutí tak není zřejmé, zda byl žalobce správním orgánem považován za řidiče, či nikoliv. Žalobce je toho názoru, že došlo – li k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není tak již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku (proti zákonu o silničním provozu) subsidiární. Vyslovení viny v podobě: „čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona“ přitom nepředstavuje vyslovení viny za přestupek. To lze jen tehdy, jsou – li prokázány znaky skutkové podstaty. Správní orgán ve výroku rozhodnutí zjevně postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a tedy nemohl být za těžce jednáni trestán žalobce jakožto provozovatel vozidla. Výrok rozhodnutí dále žalobce označil za zmatečný, jelikož se z něj nepodává najisto, z jakého deliktního jednání byl uznán vinným a nelze vyloučit jeho rozdílnou interpretaci.
7. Žalobce dále tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, ani se nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání. Přestupek byl zjištěn nikoliv automaticky, ale na základě úsudku strážníka, a nelze proto hovořit o splnění podmínky stanovené v ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu.
8. Další námitka obsahovala tvrzení, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přestože již v době rozhodování prvostupňového správního orgánu správní delikt neexistoval, neboť byl novelou zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb., nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Projednání protiprávního jednání žalobce jako přestupku v dalším řízení by pro něj navíc bylo příznivější, a to s ohledem na odlišnou právní úpravu ohledně stanovení doby, po jejímž uplynutí dochází k zániku odpovědnosti.
9. V další žalobní námitce konstatoval, že správní orgán prvního stupně při rozhodování o sankci zohlednil pouze § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dispozice této právní normy stanovující výši sankce je však blanketová. V takovém případě musí být ve výroku rozhodnutí specifikována též právní norma, na kterou blanketní právní norma odkazuje. Žalobce tak dle výroku rozhodnutí nedokáže posoudit, zda je uložená sankce zákonná, protože nemůže zjistit, podle jakého ustanovení byla pokuta ukládána.

10. Následně brojil žalobce proti tomu, že správní orgán vůbec nezohlednil ustanovení § 44 přestupkového zákona umožňující mimořádné snížení sankce. Dle § 112 odst. 3 nového přestupkového zákona přitom aplikace tohoto ustanovení při ukládání sankce byla nejen možná, ale správní orgán tak měl učinit ex offo. Z obsahu rozhodnutí však nelze dovodit, že by tak učinil, protože správní orgán rozhodoval tak, jakoby ustanovení § 44 přestupkového zákona neexistovalo a nepovedl v tomto směru žádnou správní úvahu. Proto jeho rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné.
11. Žalobce dále namítl, že správní orgán ve výroku nevymezil místo protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Z formulace výroku rozhodnutí ohledně místa nelze seznat, kde k protiprávnímu jednání došlo tak, aby bylo možné činit úsudek o naplnění dané skutkové podstaty. Žalobce má za to, že ulice T. G. Masaryka není jednosměrná, a tedy se řidič daného přestupku dopustit nemohl.
12. Na námitku ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu plynule navázala argumentace obsažená v dalších žalobních námitkách. Žalobce upozornil, že je mu konkrétně kladeno za vinu, že: „nerespektoval vswslou dopravní značku č. IZ 8a 'Zóna s dopravním omezením' a zároveň vswslou dopravní značku č. C 2e 'Přikázaný směr jízdy přímo a vlevo' a jízdou v protisměru obrozil další účastníky silničního provozu.“ Z takto formulovaného výroku rozhodnutí mu však není zřejmé, jak měl porušit zónovou dopravní značku IZ 8a. Žalobci ani není zřejmé, jaká dopravní značka, kterou měl porušit, měla být součástí této zónové dopravní značky. Žalobci je tak kladeno za vinu porušení dvou různých dopravních značek, na sobě nezávislých, o nichž má za to, že značka, kterou zmiňuje správní orgán I. stupně ani ve městě Dvůr Králové nad Labem umístěna není. Stran dopravní značky C 2e také namítl, že jejímu porušení neodpovídá popis protiprávního jednání. Dopravní značku C 2e je možno porušit jedině tím, že řidič na křižovatce, která je touto dopravní značkou označena, jede jinam, než přímo nebo vlevo. Není ji však možné porušit jízdou v protisměru. K tomu doplnil, že jízda v protisměru je nepochybně protiprávním jednáním, ale představuje spíše (typicky) porušení dopravní značky B 2 – Zákaz vjezdu všech vozidel.
13. Na základě výše uvedeného má tak žalobce za to, že žalovaný v tomto případě nedostatečně prokázal skutkový stav věci, resp. že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Z žádného důkazu se totiž nepodává, že by řidič vozidla vskutku minul dopravní značku IZ 8a či C 2e. Není zřejmé jejich vyobrazení, ani jejich umístění.
14. Konečně namítl, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Má za to, že zavinění není zkoumáno v případě provozovatele vozidla (§ 125f odst. 3 silničního zákona). Nicméně, provozovatel je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. K této otázce se správní orgány nevyjádřily.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu.

16. Upozornil, že provozovatel vozidla je postaven do role spoluodpovědného za chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. V tomto směru je nutno vnímat, že: *„ve skutečnosti může být, a mnohdy bude řidičem, který se provinil, sám provozovatel vozidla“*. Poukázal na to, že k odpovědnosti za předmětný přestupek provozovatele vozidla není zákonem vyžadováno zavinění, a tudíž se jedná o odpovědnost objektivní.
17. Své vyjádření uzavřel s tím, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným (a ničím nevyvráceným) skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

18. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť žalobce s tím souhlasil výslovně, žalovaný pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
19. Krajský soud předně konstatuje, že mezi účastníky se vede spor zejména ohledně skutkového stavu věci (konkrétně o jeho neprokázání). To vyplývá nejen ze shora uvedeného obsahu žaloby, ale i z obsahu vyjádření žalovaného k žalobě. Krajský soud proto přistoupil ke skutkovému vymezení věci pouze v bodech, které sporné nejsou.
20. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce byl shledán vinným z přestupku, jelikož jako provozovatel motorového vozidla tovární značky AUDI A6, registrační značky 2SX 8200 v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu neměl nezajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 22. 1. 2017 v 10:19 hod., na pozemní komunikaci nám. T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem, neměl respektovat svislou dopravní značku informativní zónovou č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ a následně svislou dopravní značku příkazovou č. C 2e „Příkázaný směr jízdy přímo a vlevo“, čímž měl řidič uvedeného vozidla žalobce porušit ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustit se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Deliktní jednání, kterého se měl dopustit žalobce tak bylo shledáno jakožto porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – *„Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
21. Žalovaný vycházel z oznámení o přestupku v dopravě ze dne 22. 2. 2017, č. j. MUDK-MP/ 17032-2017/kar 13-2017 č. případu: MPDK-467/2017/351/kar, kde je uvedeno, že dne 22. 1. 2017 v 10:19 hod. neznámý pachatel s osobním automobilem registrační znaky 2SX 8200, na náměstí T. G. Masaryka, v obci Dvůr Králové nad Labem nerespektoval dopravní značku IZ 8a – dopravní omezení v zóně a jízdou v protisměru ohrozil další účastníky silničního provozu. V popisu je dále uvedeno, že předmětné deliktní jednání bylo zaznamenáno městským kamerovým dohlížecím systémem -

operátorem 015 a byl pořízen obrazový záznam. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že fotografická dokumentace a videozáznam je pořízen ze záznamu dohlížecího kamerového systému, trvale umístěného na náměstí T. G. Masaryka a ve vybraných ulicích v obci Dvůr Králové nad Labem, který trvale a automatizovaně dokumentuje veškeré dění na těchto vybraných úsecích. Následně je videozáznam vyhodnocen operátorem Městské policie Dvůr Králové nad Labem a případné zjištěné přestupky jsou předány správnímu orgánu. Jelikož uvedená věc na místě nebyla řešena hlídkou městské policie a nepodařilo se zjistit řidiče, byla věc předána správnímu orgánu.

22. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 23. 2. 2017 zaslal žalobci výzvu k podání vysvětlení. Dne 6. 3. 2017 bylo doručeno správnímu orgánu v zastoupení zmocněnce žalobce nepodepsané sdělení - odepření výpovědi. Správní orgán výzvou ze dne 9. 3. 2017 vyzval zmocněnce k doplnění podání a doručení plné moci, což bylo učiněno. Správní orgán usnesením ze dne 27. 4. 2017 věc odložil dle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a dne 3. 5. 2017 oznámil žalobci zahájení správního řízení, vyrozuměl ho o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději do 5. 6. 2017.
23. Správní orgán poté doložil do spisového materiálu mapku určitých příjezdových tras na náměstí T. G. Masaryka a fotografii dopravní značky související s jedním z příjezdů na nám. T. G. Masaryka ve Dvoře Králové nad Labem. Správní orgán vyrozuměl zmocněnce žalobce o pokračování řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 10. 1. 2018 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanoveném termínu, nejpozději do 17. 1. 2018. Tento den proběhlo dokazování mimo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce. Dne 2. 3. 2018 správní orgán zaslal zmocněnci sdělení o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí – poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 12. 3. 2018 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a dne 16. 3. 2018 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně blanketní odvolání, které předcházelo napadenému rozhodnutí.
24. Jelikož jádrem žalobní argumentace žalobce byly námitky směřující k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a tedy zjištění a vymezení samotného přestupkového jednání, zaměřil se krajský soud nejprve na tuto problematiku. Podotýká totiž, že posouzení dalších námitek je na vyhodnocení této otázky posléze úzce navázáno. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje krajský soud, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, za vhodné připomenout, že v tomto případě musí rovněž zvažovat rozsah svých úvah a případného doplnění dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, ze dne 21. 6. 2006, č. j. 1 As 42/2005 - 62 či ze dne 12. 6. 2009, č. j. 7 Afs 114/2008 - 92).
25. Krajský soud pečlivě přezkoumal všechny materiály doložené správním orgánem I. stupně, které jsou součástí správního spisu. Ty, které měly být dle názoru správních orgánů pro objasnění předmětného skutkového stavu zásadní, jsou přitom následující. V prvé řadě se jednalo o fotografii vozidla žalobce, r. z. 2SX 8200 na č. l. 4 správního spisu. Toto vozidlo je zachyceno i na č. l. 5 správního spisu (z větší dálky) a na č. l. 6 správního spisu je fotografie, jak předmětné vozidlo na náměstí T. G. Masaryka ve Dvoře Králové nad Labem zatáčí. Shodně tuto situaci podává i doplněné CD. Dlužno dodat, že

zmíněné fotografie jsou vyňaty právě z videozáznamu, který toto CD obsahuje. Nejedná se proto o další doplňující materiál. Správní orgán I. stupně poté doplnil správní spis o mapu náměstí T. G. Masaryka (jeho část) s některými příjezdovými ulicemi a vybraným dopravním značením. Na č. l. 46 správního spisu je fotografie dopravní značky č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“. I přes to, že je žalovaný toho názoru, že tyto podklady byly dostatečné k prokázání předmětného skutkového stavu a prokazují jej takovým způsobem, že o něm nemohou vzniknout žádné pochybnosti, krajský soud tento postoj nesdílí. Poukázal by v tomto směru zejména na mapku na č. l. 45 správního spisu, která nejen, že neprokazuje delikt ní jednání tak, jak bylo vymezeno ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a rovněž napadeného rozhodnutí, ale zároveň nijak neznázorňuje umístění dopravních značek, které měl žalobce porušit. Doplnění snímku dopravní značky na č. l. 46 je naprosto nedostatečné a to zejména proto, že není jasné, kde má být dopravní značka č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ umístěna. Dlužno dodat, že tyto podkladové materiály nevykazují žádnou vzájemnou spojitost, nelze z nich postavit najisto, co má který jednotlivý podklad skutečně prokázat a jakým způsobem.

26. Krajský soud má za to, že jediným materiálem, z něhož je za této situace možno vycházet, jsou fotografie z místa přestupku (popř. videozáznam na CD, jehož obsah je totožný). Za takovéto situace je nutné vždy pečlivě zkoumat, zda výše uvedené skutečně nadevší pochybnost prokazuje spáchání skutku, který je žalobci kladen za vinu. Pečlivým zkoumáním je míněno právě to, že sám správní orgán zjistí, zda je tento důkaz schopen prokázat jistotu o spáchání skutku. Krajský soud je toho názoru, že vzhledem k absenci dalších důkazů, které by prokazovaly, že vozidlo žalobce muselo během své jízdy minout dopravní značení - svislou dopravní značku č. IZ 8a „Zóna s dopravním omezením“ a zároveň svislou dopravní značku č. C 2e „Příkázaný směr jízdy přímo a vlevo“, nebyl v tomto případě skutkový stav postaven najisto takovým způsobem, aby o něm mohl správní orgán I. stupně učinit tyto závěry.
27. K obdobné situaci se vyjadřoval Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06: *„Taková důkazní situace, kdy existuje pouze jediný usvědčující důkaz, je z poznávacího hlediska nesnadná a obsahuje v sobě riziko možných chyb a omylů. Ústavní soud již ve své předchozí judikatuře opakovaně vyslovil požadavek, že v takových případech musí být věnována mimořádná pozornost důkladnému prověření tohoto jediného usvědčujícího důkazu a takový důkaz musí být mimořádně pečlivě hodnocen [srov. např. náleze sp. zn. IV. ÚS 37/03, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen "Sb. n. u."), svazek 33, náleze č. 81]. Orgány činné v trestním řízení jsou povinny vyvinout všemožné úsilí, aby tento jediný usvědčující důkaz byl pokud možno doplněn jinými, byť třeba nepřímými důkazy. Taková povinnost pro ně vyplývá ze zásady oficiality a ze zásady vyhledávací (§ 2 odst. 4 a 5 trestního řádu), podle níž orgány činné v trestním řízení jsou povinny samy provádět další potřebné a dostupné úkony tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 2 odst. 5 trestního řádu)“* (obdobně též náleze ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09 či náleze ze dne 19. 6. 2007, sp. zn. II. ÚS 175/06; veškerá judikatura Ústavního soudu citovaná v tomto rozsudku je veřejně dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>).
28. Dále Ústavní soud konstatoval, že *„Z principu presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. řádu) kromě pravidla, podle něhož musí být obviněnému vina prokázána, plyne rovněž pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny v daném kontextu důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného“* (např. náleze ze dne 5. 3. 2010, sp. zn. III. ÚS 1624/09, náleze ze dne 19. 6.

2007, sp. zn. II. ÚS 175/06, či náleze ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06). Krajský soud takové pochybnosti shledal, jak již vysvětlil výše.

29. Nezbyvá tak, než uzavřít, že správní orgán prvního stupně zjistil (resp. do správního spisu založil) důkazy, z jejichž obsahu nelze bez dalšího dojít k jednoznačnému závěru, že žalobce porušil zákon způsobem, který je mu kladen za vinu a za který byl potrestán. Žalovaný poté tento skutkový stav bez dalšího převzal. Tato vada rozhodnutí správních orgánů obou stupňů se pak plně projevila při poměrování věci zásadou materiální pravdy jako jednou ze základních zásad činnosti správních orgánů, zakotvenou zejména v ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona.
30. Naplnění zásady materiální pravdy totiž vyžaduje, aby skutková stránka věci byla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zejména zásad legality (zákonnosti), přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Pouze v takovém případě je možno považovat skutkový stav za dostatečně zjištěný. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o uložení pokuty za protiprávní jednání, které je zahajované z úřední povinnosti (ex officio), jako jedné ze základních forem správního trestání.
31. V tomto směru je přitom třeba zaměřit se i na způsob, jakým bylo předmětné deliktní jednání zjištěno. Správní orgán I. stupně uvedl, že přestupek byl zaznamenán městským kamerovým dohlížecím systémem - operátorem 015 na náměstí T. G. Masaryka.
32. Krajský soud upozorňuje, že proto, aby se mohlo jednat o delikt provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, je třeba prokázat, že:
- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
33. Na správním orgánu proto tkví povinnost vymezit, v čem a jak naplňuje předmětný městský kamerový systém znaky automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy a tyto skutečnosti jasně konstatovat v odůvodnění svého rozhodnutí. I objasnění této skutečnosti zůstaly správní orgány obou stupňů hodně dlužny. Přitom pouze tak lze hovořit o rozhodnutí, které lze považovat za zákonné.
34. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně a ani žalovaný nevyhodnotili tuto otázku dostatečně a zároveň nezjistili skutkový stav věci takovým způsobem, aby ten nevzbuzoval žádné pochybnosti o předmětném deliktním jednání, zatížili správní řízení procesní vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).

35. Z tohoto důvodu nezbylo krajskému soudu nic jiného, než žalované rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvostupňové rozhodnutí, které mu předcházelo, neboť trpí stejnými vadami (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). V dalším řízení budou orgány veřejné správy vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. V návaznosti na shora uvedená zjištění a závěry se pak krajský soud nemohl zabývat důvodností zbývajících žalobních námitek, neboť by to v tuto chvíli považoval za předčasné (viz rovněž bod 24. tohoto rozsudku).

V. Závěr a náklady řízení

37. Výrok II. tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).
38. Důvodně vynaloženými náklady soudního řízení na straně žalobce byly zaplacený soudní poplatek v celkové výši 3 000 Kč za žalobní návrh, odměna advokáta a jeho režijní výlohy (§ 35 odst. 2 s. ř. s.). Ze soudního spisu je zřejmé, že zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání žaloby) po 3 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky MS č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 cit. vyhlášky]. Dále má právo na náhradu hotových výdajů za 2 úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky). Zástupce žalobce neuvedl, ani nedoložil, že by byl ke dni realizace úkonů právní služby registrován jako plátcce DPH. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci tyto prokázané náklady řízení v celkové výši 9 800 Kč uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 8. dubna 2020

Za správnost vyhotovení: R. V.

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce